

Грижливо се вира, подушва снѣга, —
Подъ него хора сж, не е туй шега! . .

На могила друга Барри се впустилъ
И въ мигъ той бързо почналъ
Да рови снѣга, — подушилъ вече той
Падналий... И силно се зачулъ страшния му вой.

v.

Напраздно калугери не сж се трудили
Да учатъ Барри... И не на халость с'него сж ходили...

Прѣдъ Барри лежалъ падналий, като пжнь вцѣпенъ;
Ни погледъ отварялъ, ни джхъ се чувалъ вече.
Но Барри, катъ майка, която чака послѣдень день
Надъ болния си синъ, полизвалъ чело му и гледалъ далечъ.

И трепнали жилки въвъ трупа простуденъ,
Мърналъ се погледъ и въздъхналъ, кат'отъ сънь пробуденъ.

Халата почнала по-силно да вѣй,
А пжтника седналъ и въ очи му животъ зель да грѣй.

Погледътъ му мъглявъ тогазъ билъ:
Кълбета снѣжни прѣдъ него салъ вървѣли;
Едно тогази само си спомнилъ —
„Другарю мой, дѣ си?“ Но вихритѣ нищо не донели...

Прѣдъ себе си звѣръ страшенъ съзрѣлъ
И трепетно ржката си вѣврѣлъ
Задъ кръста, дѣ ножъ билъ тамо скрилъ,
И въ мигъ го въ звѣра той забилъ.

Залюлялъ се Барри, — смъртно билъ раненъ, —
Залюлялъ се и бухналъ сломенъ . . .
— Погледътъ му слъзливо блесналъ,
Къмъ върха, дѣто се калугеръ мерналъ . . .
